

skému úřadu, jak se v pravdě věc má. Pokud jde o právní důvod žaloby, pokládali žalobci v žalobě žalobní nárok za nárok na náhradu škody, po případě za nárok z bezdůvodného obohacení uvádějíce, že žalovaný užíval po půl roku dříve pachtovaného předmětu beze právního důvodu, a že jim tím způsobil škodu, ježto již v říjnu 1929 měli zájemce o pachtovní objekt za stejné pachtovné a že žalovaný tím, že neodevzdal hostinský inventář s místnostmi, znemožnil jim opětné propachtování, čímž prý jim ušlo pachtovné za půl roku ve výši 12.500 Kč. Nižší soudy řešily věc s hlediska právního důvodu náhrady škody — a v příčině té snaží se žalovaný v dovolání dolíčiti, že není tu předpokladů pro jeho odsouzení z tohoto titulu, zejména že na jeho straně není zavinění. Podle zásady projednací nesmí soud vybočiti jen z mezí skutkového přednesu žalobcova, jímž tento svůj nárok opodstatňuje (skutkový podklad žaloby), ale není vázán právním názorem žalobcovým co do právního důvodu žaloby. Ze skutkového přednesu žalobců jest usuzovati, že žádají náhradu toho, oč byl žalovaný na jejich úkor obohacen tím, že v době od 18. října 1929 do 18. dubna 1930 užíval jejich místností a inventáře bez právního důvodu. Pokud jde o výši žádané částky, odůvodňují ji žalobci tím — což bylo také nižšími soudy zjištěno — že by byli při včasném vyklizení a odevzdání místností a inventáře propachtováni je jiným zájemcům za stejné pachtovné 25.000 Kč ročně, a že jim tedy ušlo 12.500 Kč. Jest tedy opodstatněn žalobní nárok již z důvodu bezdůvodného obohacení (§ 1431 obč. zák.). Předpokladem nároku toho jest, že ze žalobcova jmění přešlo něco do majetku žalovaného, a předmětem nároku z obohacení jest vrácení toho, co bez právního důvodu přešlo ze jmění jedné strany do jmění strany druhé, nebo není-li vrácení možné, nahrazení odměny (mzdy) přiměřené zjednanému užítku. Nezáleží na tom, že žalovaný delší dobu neužíval již některých místností a hostinského inventáře, neboť nižší soudy zjistily, že není možno užívatí hostinských místností samostatně k hostinským účelům, poněvadž vchod do těchto místností jest přes přední obchodní místnost, a dále že je jen vchod ze dvora. Jest tedy částku přičtenou žalobcům nižšími soudy z titulu náhrady škody uznati za přiměřenou odměnu za bezdůvodné užívání místností a inventáře žalovaným po dobu půl roku (§ 1431 obč. zák.) a jsou proto vývody dovolání, zabývající se otázkou zavinění a stupněm viny žalovaného jakož i otázkou bezelstnosti jeho bez právního významu, když žalobní nárok jest opodstatněn již z uvedeného titulu. Nestala se tudíž žalovanému křivda, když nižší soudy — třeba z jiného důvodu — žalobě vyhověly.

Čís. 13709.

Byla-li jistota určena k zajištění povinnosti pachtýře z pachtovní smlouvy, pachtovní smlouva však zanikla tím, že se splnila rozvazovací výminka, neslouží jistota k zajištění nároků propachtovatele proti pachtýři z důvodu, že pachtýř po rozvázání pachtovní smlouvy pachtovaný předmět nevyklidil, nýbrž ho dále užíval, aniž za toto bezdůvodné užívání dal úplatu.

(Rozh. ze dne 28. června 1934, Rv II 352/32.)

Žalobce spachtoval od žalovaného hostinec s podmínkou, že bude žalobce schválen za pachtýře hostince, a složil jistotu k zajištění povinnosti z pachtovní smlouvy. Žalobce nebyl schválen živnostenským úřadem za pachtýře hostince. Žalobě o vrácení jistoty bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Z pachtovní smlouvy ze dne 26. a 30. září 1928 je zřejmé, že jistota byla určena k zajištění povinností ze smlouvy plynoucích, především zajištění smlouveného pachtovného. Pachtovní smlouva však zanikla tím, že se splnila rozvazovací výminka, an žalobce nebyl schválen živnostenským úřadem za pachtýře hostince. Není sporu o tom, že žalobce měl zaplacen pachtovné předem na celý rok t. j. až do 18. října 1929. Jestliže po této době pachtovaný předmět nevyklidil, nýbrž ho dále užíval, aniž by byl za toto bezdůvodné užívání dal úplat, nešlo o jeho povinnost ze smlouvy pachtovní, ani o jeho závazek z porušení smlouvy té, nýbrž o samostatný závazek z titulu bezdůvodného obohacení. Nešlo tedy o změnu původní obligace, nýbrž o novou samostatnou obligaci, k jejímuž zajištění jistota podle smlouvy určena nebyla.

Čís. 13710.

Dospělou pohledávkou ve smyslu čl. 313 obch. zák. je jen pohledávka, která v době uplatnění zadržovacího práva je co do svého rozsahu zcela určitá a přesně vymezena, jejíž výše jest již známa.

(Rozh. ze dne 28. června 1934, Rv II 639/32.)

Žalovaná firma dodala žalující firmě rákos, jež žalující firma pozastavila pro špatnou jakost. Žalovaná žádala žalobkyni, by pak-li by si rákos neponechala, expedovala ho zasílatelské firmě S. Žalobkyně sdělila pak žalované, že žádá plnění, že činí nárok na náhradu škody pro opožděné plnění a že užívá práva zadržovacího. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované náhrady škody 5.741 Kč a navrhla dále, by žalovaná byla uznána povinnou trpěti, by žalobkyně 1850 kg rákosu žalované patřících prodala veřejnou dražbou za účelem uspokojení své pohledávky 5.741 Kč. Procesní soud první stolice žalobu, pokud se domáhala zaplacení 5.741 Kč odmítl, vyhověv námitce místní nepřislušnosti; jinak ji zamítl. Odvolací soud nevyhověl odvolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Odvolatelka souhlasí sice s názorem napadeného rozsudku, že zadržovací právo podle čl. 313 obch. zák. předpokládá splatnou pohledávku. Spatřuje však nesprávné právní posouzení věci v tom, že první soud má za to, že splatnost tu musí býti již, když věřitel poprvé prohlásil, že zadržovací právo uplatňuje, a má za to, že stačí, je-li pohledávka splatná nejpozději v době vydání rozsudku vzhledem na ustanovení § 406 c. ř. s. po případě aspoň v den podání žaloby. Odvolatelka nenapadá zjištění prvního soudu, že uplatňovala zadržovací právo poprvé dopisem ze dne 9. července 1929. Dopis tento byl